

Звабливий візерунок наготи її тендітного тіла. Тонкі цівочки води повільно стікають гладкою шкірою. Він торкається білястих колінок. Відчуває, як ті випинаються твердими горнятками; м'яка тканина стегон; жар таємничої купинки; тепла зваба животика з персиковим пушком навколо татуювання; шовковистий перелив грудей; райдужне роздоріжжя вен на атласному тлі; медовий відтінок плечей; яскраво-червоний спалах губ... Ось його жінка. Уся без залишку. Вона зачудовано дивиться на чоловіка. Її лице осяює усмішка. Раптом Іскандера знудило. Ні, не від цих болючо-солодких спогадів. Не від постійних думок про небезпеку. А від того погляду, який раптово зиркнув на чоловіка з якогось вуличного стовпа. Погляду жінки, яку він щойно згадував оголеною у ванній готельного номера. Погляду Оксани. Вона дивилася на нього з оголошення із написом «РОЗШУКУЄТЬСЯ».

ISBN 978-617-614-179-2

9 786176 141792

НУАР
но-українськи

Симор Гласенко

НУАР
но-українськи

Симор Гласенко

Симор Гласенко

НУАР ПО-УКРАЇНСЬКИ

Роман

Чернівці – 2017

ББК 84(4УКР)7-8Гласенко-47
Г 52

Гласенко, Симор

Нуар по-українськи : роман / Симор Гласенко. – Чернівці : Книги – ХХІ, 2017. – 272 с.

ISBN 978-617-614-179-2

Слідчий Олег Самчук отримує чергове завдання: відшукати зниклу жінку, слід якої губиться у Чернівцях. Однак у пошуках Оксани він відкриває щось лячне в собі. Пристрасть чи любов, усталене життя чи привабливість змін, убивство чи самопожертва – на такі питання мають знайти відповіді персонажі.

Кримінальна драма «Нуар по-українськи» — це другий роман Симора Гласенка, дослідника людських відносин та життєвих виборів.

ББК 84(4УКР)7-8Гласенко-47

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

© Видавництво «Книги – ХХІ», 2017
© Симор Гласенко, текст, 2017
© Анна Стьопіна, обкладинка, 2017

ISBN 978-617-614-179-2

Усі права застережено

*Все, що не робить нас сильнішими,
нас убиває*

У чорнілі глухої ночі прозоре світло місяця здавалося холодним і мало запах: пахло сухою травою, річкою і тривогою.

Небесний прожектор ретельно висвітлював кожен клаттик землі, що ускладнювало роботу трьом правоохоронцям. Вони обережно підкрадалися до гірської хатини, яка відрубано височіла на вершині пагорба, видаючи свою присутність приглушеним світлом з вузького вікна.

Уподібнившись тіням, міліціонери оточили хижку. Один з них зайняв атакуючу позицію коло вхідних дверей, другий стежив за затиллям, а третій підповз до вікна і, стискаючи в руках зброю, зазирнув досередини.

У хатині оголений присадкуватий чоловік із густим волоссям і широкими татуйованими плечима вдовольняв на столі молоду дівчину з великими круглими цицьками. Шкіра в неї була бліда, мов ореол місяця, що безсоромно сльотив зверху. І лише дві багряні цятки, схожі на розплюснуті черешні, звабливо вирізнялися на тій блідоті.

Сороміцька розвага наближалася до кульмінації. Про це свідчили спітніле чоло коханця і голосні зойки його любаски, що змішувалися з ритмічним скрипінням дерев'яного стола.

– Треба брати, – пошепки сказав один з оперативників.

– Дамо йому закінчити. Не по-чоловічому переривати таку справу, – заперечив той, що зазірав у вікно.

Погодившись, уся група покійно чекала, поки цей хлоп, підозрюваний у транспортуванні й розповсюдженні наркотиків, закінчить своє пристрасне гарування.

Пошуки цього лютого контрабандиста на прізвисько Матіос тривали давно. Цей тип мав лиху вдачу, гірський опришківський норів і неабиякий хист до різного роду авантюр.

Набір таких рис дозволяв йому постійно уникати затримання і обходити пастки-облави. Він створив невелике, але напрочуд дієдатне угруповання, яке займалося збутом наркотиків.

І невідомо, скільки б ще правоохоронці ганялися за цим злочинцем, якби його не видала особа з чорним кучерявим волоссям і пишними формами, яку він зараз так старанно задовольняв на столі.

Попавшись на контрабанді, дівчина після допиту зізналася, що давно перебуває в інтимних стосунках із Матіосом. Щоб уникнути ув'язнення, зголосилася співпрацювати зі слідством і назвала оперативникам точне місце і час їхньої наступної зустрічі.

Та сама операція опинилася під загрозою зриву. З огляду на те, що банда переховувалася у глухих буковинських місцинах, з центру не змогли вчасно надіслати підмогу. У зв'язку з цим операцію наказали зупинити. Однак правоохоронці, які зараз сторожко чатували у засідках, віддали забагато сил на пошуки Матіоса і не бажали проминути такий шанс. Тому знехтували розпорядженням керівництва і вирушили на операцію втрих, повністю поклавшись на міліцейську вдачу.

Раптом той, що блокував вихід, наступив на суху гілляку перед кружганком. Хрускоту зламаного дерева вистачило, щоб сполохати підозрюваного.

Матіос покинув свою даму з розчепіреними стегнами одинокো лежати на гладкій цераті, похапцем одяг штани, схопився за зброю і злякано виривчився у вікно.

Несподівано пролунав постріл. У дерев'яну стіну хатини влучила куля. Потім ще одна. Іще... Повітря затріщало небезпекою. Кулі полетіли градом. З темряви блимали вогники стволів. З дерев сипалося збите гілля і подерта свинцем кора.

Матіос, який загнаним звіром кидався по хижці, розбив вікно і вистрілив. Його куля влучила в оперативника. Той го-

лосно зойкнув і, схопившись за груди, впав. У цей момент з кривавою плямою замість ока звалився інший колега.

Уцілілий оперативник відчайдушно відстрілювався. Він навів зброю на вікно і вистрелив. Матіос встиг відхилитися, і куля влучила у... кучеряву красуню, яка, прикривши полами халату свої голе тіло, злякано тулилися до стіни. Вона навіть не встигла збагнути, що відбулося, просто пекучий укол у груди, і... дівчина повільно сповзла додолу, а слідом по стіні засочилися коралові цівки.

Набої скінчилися. Оперативник сховався за деревом, яке байдуже бовваніло у синьому серпанку буковинської ночі. Кулі одна за одною влучали у стовбур і, здавалося, от-от увірвуться свинцем у його тіло.

Він опустився на землю і крізь візерунок непорушного гілляччя тужливо глянув на фіолетове небо. Постріли стихли. Тільки чулося, як хтось метушливо наближається. До його скроні приставили ствол і звели курок.

Ну ось, лишилося тільки пережити крижаний звук пострілу й отруйний укус кулі у скроню. А далі, думається, зникнуть усі відчуття і не буде нічого, крім вічної чорноти заплучених очей. Поруч навпочіпки сидів Матіос і тицвав стволом йому в обличчя. Над ватажком стояло кілька бійців, готових будь-якої миті подірявити бранця свинцем.

– Тут живий, – раптом пролунав грубий голос із темряви. Матіос задумався.

– Тягни його сюди! – рявкнув він, не зводячи погляду з жертви.

До дерева притягли пораненого опера. Його сорочка аж блискотіла від крові, що невпинно сочилася з вогнепальної рани на грудях. Він безпорадно лежав на землі й тихо стогнав.

– Віриш у дружбу, лягавий? – підкурюючи цигарку, запитав Матіос.

Чоловік нічого не відповів. Він оторопів від того, що фатальний постріл не пролунав. Натомість розгорталася якась вистава, сенс якої він поки що не розумів.

– Підніміть його, – кивнув Матіос на пораненого.

Двоє чоловіків змусили правоохоронця підвестися. Схопившись за рану, той ледве тримався на ногах.

Матіос дістав зброю. Навчене око оперативника одразу впізнало в ній дев'ятиміліметровий ПМ. Він кілька разів пересмикнув затвор, поки у стволі лишився один патрон.

– Один постріл – один мрець. Ти або він, – сказав Матіос уцілілому оперативнику. – Вирішуй.

З цими словами він простягнув йому зброю руків'ям уперед.

Той несміливо взяв її тремтячою рукою. Він помітив, як позаду його колеги миготить червона цяточка відеокамери. Виставу знімали.

Чоловік глянув в очі напарнику. Вони так близько, за кілька сантиметрів від його очей. Зараз вони такі схожі: в очах обох невимовний страх.

Ні!

Перша заповідь правоохоронця – завжди прикривай свого колегу.

Він підніс зброю до власної скроні. Його напарник голосно зітхнув, наче видихнув гігантський клубок диму.

Це має бути легко, всього один натиск на курок – і весь цей жах скінчиться.

Він замружив очі.

Ну, давай! Тисни, тисни, тисни на цей бісів курок!

Ще трохи подихати, постояти, відчути, байдуже що, навіть страх, і той зараз, за мить до смерті, такий приємний.

Тисни!

Де ці кляті картинки, які мають пролетіти перед очима? Чого ти хочеш? Чого ти насправді хочеш?

Жити!

Чоловік раптово наставляє зброю на напарника і тисне на бісів курок.

Куля влучає в голову, і життя миттєво обривається. Він це зробив навмисно, навмисно швидко ВБИВ напарника.

Обтираючи липку кров колеги, що після пострілу рясно цвіркнула йому на обличчя, він упустив зброю на землю.

Матіос знову підійшов до нього.

– Будеш мені винен.

З цими словами ватажок зник у темряві ночі разом зі своєю зграєю.

2

Листопад 2016 року

Слідчий підрозділу карного розшуку внутрішніх справ Олег Самчук стояв у коридорі лікарні й чекав, поки кавомат харкне у пластиковий келишок подвійне еспreso.

– Перепрошую, ви з поліції? – окликнула його медична сестра.

– Так.

– Пацієнтка з 209-ї отямилася. Лікар дозволив відвідати її. Але недовго, стан у неї важкий.

Олег направився за медсестрою, лишивши свою каву в горлі розумної машини.

Начищена підлога ковтала сипке світло люмінесцентних ламп, а відлуння їхніх стрімких кроків розчинялося у біло-зелених стінах лікарні.

– Недовго, – знову нагадала особа у білому халаті. – І пам’ятайте: їй не можна хвилюватися.

Олег кивнув у відповідь.

– Котра зараз година? – запитав він.

– Дев’ята вечора.

Медсестра відчинила двері палати і здивовано глипнула на годинник на руці у слідчого.

У вени ввіткнуто голки. Катетер як сліпий провідник живильної вологи з крапельниці до тіла. Німотні вуста на блідому обличчі. Ціанисті кола навколо сплюснених очей. Тендітне плече унікає обійм тонкої ковдри. Тіні з коридору

падають на екран монітора. На моніторі – зелені лінії, як прочерки долі, пульсують у такт серцю, яке ледве не спинилося минулої ночі у Чернівцях.

Олег дивився на жінку. Нарешті. Він так довго її шукав. Навіть зараз, коли теплі барви її обличчя зблякли, вона була схожа на його дружину. Зараз він закінчить свою роботу і з легким серцем покине палату.

Слідчий помацав кишені свого плаща. Потім сунув руку в нагрудну кишеню і торкнувся продовгуватого предмету, схожого на кулькову ручку. Жінка на ліжку, здавалося, дрімала. Влучний момент, щоб ним скористатися і довести свою правоту у слідстві, яке всім добряче попило крові.

Раптом у нього задзвенів мобільний.

– Я зараз не можу говорити, – тихо відповів він.

– Послухай, послухай мене, – лунав звідти жіночий голос, – я обіцяю тобі, чуєш, обіцяю, що ти більше ніколи не побачиш своєї доньки. Ніколи!

Останнє слово співрозмовниця промовила по складах.

Слідчий відійшов у куток палати.

– Я скоро приїду до вас і все поясню...

– Не смій! Тепер ти для неї ніхто. Забудь, що в тебе є дочка! І ще, ти повинен знати: ми переїжджаємо жити в інший будинок.

Олег заціпенів на місці.

– Ти йдеш до нього?

– Так.

– До того нікчеми з бару?

– Я все сказала. Прощай.

Голос замінили монотонні гудки.

– Дружина? – почувся за спиною жіночий голос.

Олег обернувся. Жінка прокинулася і дивилася на нього втомленим-втомленим поглядом.

– Колишня, – з погано прихованою злістю гаркнув слідчий і знову поліз до кишені плаща. – Це так очевидно, що дзвонила саме вона?

– Так.

– Звідки?

Якусь мить помовчавши, жінка обвела його поглядом.

– Зім'ятий плащ, несвіжа сорочка, слід від обручки на пальці, стійкий запах алкоголю та нікотину свідчать про те, що ви не маєте спокою у житті. А ще про те, що ви позбавлені жіночого догляду, до якого, схоже, звикли. Запалі щоки і червоні очі виказують поганий сон і погане харчування. Про розхитані нерви говорить тремор ваших рук, який ви намагаєтеся приховати безглузdim нишпоренням по кишенях. Ви знесилено капітулюєте перед жіночим голосом зі слухавки. І маємо висновок: у вас нещасливе сімейне життя. Я сміливо висновую, що вас покинула дружина, забравши із собою дитину, якій ви через свою неспокійну роботу не можете навіть зараз приділити достатньо уваги. І припускаю, що причиною розпаду вашої сім'ї стала робота. І ще: ви досі її кохаєте і щодня мрієте все повернути назад.

– Тут ви переборщили, – вимучив із себе посмішку Олег, сідаючи на стілець.

– У чому саме?

– Слухайте, в нас мало часу. Можливо, залишимо аналіз моєї скромної персони і перейдемо до справи?

– У вас рівно стільки часу, скільки виділю я, – сказала жінка. – Захочу, хоч зараз скажу лікарю, що мені зле, і вас миттю випроводять звідси.

– Гаразд, – відступив слідчий. – Мій зовнішній вигляд зовсім не свідчення того, що я загинаюсь, чи вмираю від самотності, чи ще щось у цьому роді. Він свідчить тільки про те, що я хтозна-яку добу не сплю і нормально не харчуюся. А все тому, що саме я шукав вас по всій Україні і, прошу відзначити, знайшов у Чернівцях, у 316 номері готелю «Нуар», у напівживому стані. І якби я загаявся хоча б на хвилину, щоб, приміром, змінити сорочку, то з того готелю вас би везли не в лікарню, а одразу в морг!

– Не розумію, що вас більше злить: те, що ви не змогли втримати свою сім'ю, чи те, що я про це заговорила?

– До чого тут моя сім'я! – Олег зірвався на крик.

За дверима почулися швидкі кроки. За мить до кімнати увірвалася медсестра.

– Що тут відбувається? Вам зле? – схвильовано звернулася вона до пацієнтки.

Олег підвівся зі стільчика.

– Ні, зі мною все гаразд. Я неодмінно покличу вас, якщо що.

Незадоволено зиркнувши на чоловіка, медсестра зачинила двері.

– Отже, – вела далі жінка, – що вас так розізлило?

Слідчий знову хотів перевірити кишеню, але стримався, від чого його тіло видало незграбний рух.

– Гаразд, – вимовив він, – гаразд. Ви праві. Моя сім'я справді розпалася. Але в цьому винна виключно вона!

– Коли розпадається сім'я, у цьому винні обоє.

– Ви так вважаєте?

– Я впевнена.

– І звідки така впевненість?

Жінка промовчала у відповідь.

Олег скористався цією паузою.

– Оксано Валеріївно, я можу поставити вам кілька питань?

– Про що?

– Мені потрібно скласти протокол допиту, де ви все детально поясните...

– Що саме пояснювати?

– Як вас викрали, кололи наркотиками і ледь не позбавили життя.

– Мене ніхто не викрадав, – коротко і впевнено відповіла жінка.

– Як це? – здалося, ніби така відповідь образила слідчого.

Сім днів свого життя він витратив на її пошуки. А зараз вона заявляє, що її ніхто не викрадав.

— Слухайте. Слухайте уважно, пане слідчий, — казала пацієнтка 209 палати. — Я можу вам дати свої пояснення, як ви кажете, для протоколу, щоб ви змогли заповнити в ньому порожні рядки, закрити справу і здати в архів. А можу, — вона болісно ковтнула, — а можу розповісти найжахливішу і водночас найдивовижнішу історію відносин. Назвемо це історією одного кохання, трагічний фінал якого настав у Чернівцях.

Вона повернула голову до чоловіка і додала:

— Вибір за вами.

Олег примружив погляд. Він раптом відчув цікавість, яка прогнала втому після трьох недоспаних ночей. Жінка ніби кинула йому виклик, а залишати виклики без відповіді було не в його правилах. Поглянув на годинник: часу небагато, але варто вислухати, що про це все думає жертва злочину. Тим паче, треба ж чимось заповнити порожні рядки протоколу і здихатися, нарешті, цієї справи.

— Добре, — лишивши кишеню плаща у спокої, відповів чоловік. — Хочу почути те, що ви зможете мені розповісти.

Жінка на мить заплющила очі й поринула в спогади про заборонене кохання. Вона мусить переказати цю історію, а потім забути... принаймні спробувати... забути, щоб ніколи не повертатися назад.

3

Квітень 2016 року

Чоловік середнього віку ніс стос паперів вузьким коридором офісу консалтингової фірми. Папки, набиті папірцями. На папірцях — цифри. У цифрах — баланси, дебети та кредити; капітали, заощадження, фінансові катастрофи, потенційні

кримінальні справи, махінації, офшори, хабарі, бюджетні відшкодування та податкові кредити; злети та падіння; надії та жорстокі розчарування. Все це – замовлення клієнтів, які прагнуть розгребти власну купу фінансового лайна чужими руками. І бажано, щоб це були руки клопіткого професіонала, який у снах замість оголених муз бачить сальдо наступного за звітним місяця.

Минувши відділ юридичного аналізу, колекторського сектору та ще кілька кабінетів із золотавим склом, чоловік завернув до тісного куточка, огороженого гіпсокартонними стінками.

– Ось, – поставивши стос на стіл, мовив чоловік, – це робота на вихідні.

Працівник, що сидів за цим столом, зсунув окуляри на ніс і глянув на папери. Потім спокійно відповів: «Гаразд», – і далі собі стукав по клавіатурі довгими смуглими пальцями.

Після деяких вагань чоловік, що приніс папери, запитав:

– Слухай, Іскандере, тобі ніколи не хотілося кинути це все, піти з нами в бар, випити текіли, потім повернутися додому, приголубити жінку? Ці цифри, коми, – чоловік скорчив відразливу гримасу. – Хіба на це треба витрачати свій єдиний вихідний?

Іскандер поглянув на колегу. Кілька секунд мовчав, підбираючи слова, а потім, знявши окуляри, відповів:

– Фінанси – це кровоносна система суспільства, фундамент майбутнього. І якщо цей фундамент дасть тріщину, то завтра, мій любий друже, ти не зможеш випити текіли з однієї простої причини – у тебе не буде грошей. І у виробника текіли не буде грошей, і врешті-решт зачинять бар, бо хазяїн не зможе сплатити оренду. Вибухова хвиля з дебетів та кредитів накрис тебе і твою тупувату ліню з головою. І, так, чорт забирай, на це варто витратити свій вихідний.

– То ти бісовий супергерой, що рятує світ від знищення?

— Його нічого не врятує від знищення. Я лише можу трішки відсунути кінець у часі. Запам'ятай просту істину: раніше за слово була цифра.

— Пішов ти! — посміхнувся чоловік і потупотів геть.

— Якось обов'язково нап'ємося, — гукнув йому вслід Іскандер, надів окуляри і повернувся до роботи.

Сонце змінювало ракурси за широкими вікнами. І так, і так кидало косі промінці на захаращені паперами столи. Однак прорватися крізь твань телефонних дзвінків, повідомлень, новин та біржових котирувань у нього не було шансів. Офіс гудів, тужився, старався. Намагався догодити, сперечався, хитрував. У цьому вирі приватного бізнесу вертілася сотня людей з вищою освітою, надмірними амбіціями, мізерним особистим життям і латентним бажанням самогубства.

Іскандер вирішив перекусити. Внизу в кафе з плетеними меблями готували непоганий салат з креветками та робили смачну каву. Від офісного пійла його шлунок виходив з ладу.

Він зайшов у ліфт. Проїхав дев'ять поверхів. Обмінявся привітним поглядом з охороною. Вийшов на вулицю. Повернув праворуч. Через шістсот метрів перейшов дорогу, увійшов до кафе і побачив її.

На терасі з плетеними меблями за столиком у компанії філіжанки і фаянсового блюдця сиділа жінка.

Тримавши руки в кишенях білих брюк, Іскандер підійшов до неї.

— Ви дозволите присісти?

Жінка поглянула на нього крізь чорні окуляри.

— Вам мало вільного місця?

— Усе зайнято, — спокійно відповів він.

Жінка обернулася на порожні столи.

— Та невже?

— Тут за кожним столиком сидить самотність.

Вона мило усміхнулася. Від її усмішки у нього залоскотало внизу живота.

- Як на мене, непогана компанія.
- Ви так вважаєте? – він відсунув стілець і сів напроти неї.
- Здається, я не давала згоди.
- У цьому кафе готують чудовий салат з креветками. Заговорити вам?
- Ні, дякую, я вже йду.
- Жінка підвелася, закинула сумку на плече і пішла.
- Завтра, – сказав їй услід Іскандер. – Завтра в цей самий час я чекатиму на вас за цим столиком.
- Жінка зупинилася, ще раз поглянула на нього і відповіла:
- Всього найкращого.

4

Квітень 2016 року

Її ранки починалися однаково. Постіль – і сонце у вікно. На іншому боці ліжка безтурботним сном спав чоловік.

Ванна. Кухня. Кава. Сніданок для дітей та для нього.

Потім вона будила дівчат. Збирала одну в школу, другу в дитячий садок.

Коли всі снідали, прокидався чоловік і приєднувався до них. Він розповідав про свої сни, потім про свої плани на день, потім вносив корективи в її плани. Далі жінка розвозила дітей і приїздила на роботу.

Вона володіла фірмою з установки водоочисного обладнання. Тримала в підпорядкуванні чималий штат робітників і мала репутацію успішної, сильною, строгою та справедливою бізнес-леді.

Дні, схожі між собою. Схожі, як перехожі в метро. Між ними немає відмінностей. І залишатися сильною – завдання, яке давалося жінці дедалі важче.

По дорозі на роботу їй телефонували чотири рази: замовник просив відстрочити сплату боргу. Підрядник затри-

мує здачу об'єкта в експлуатацію. На фірму прийшло попередження про камеральну перевірку. Бригада спеціалістів з установки фільтрів сьогодні потрапила в ДТП.

Після останнього дзвінка захотілося закурити прямо в машині, та вона стрималась.

Спекотну напругу вранішніх проблем трохи стишила прохолода офісу. Жінка привіталася з працівниками та попросила секретарку приготувати кави.

– Оксано Валеріївно! – звернувся до неї схвилюваний чоловік у картатій сорочці по дорозі до кабінету. – Наша бригада сьогодні потрапила...

– Я знаю, – обірвала його жінка.

– Телефонують винуватці ДТП і просять переговорити з вами.

– Навіщо?

– Щоб домовитись.

– Направте туди нашого юриста, нехай усе з'ясує і доповість.

Секретарка принесла каву.

– Викличте до мене Павла Григоровича, – попросила Оксана.

Далі була розмова з Павлом Григоровичем.

– Перевірте наявність обладнання на орендованих складах...

Вишліть другу бригаду спеціалістів на сьогоднішнє замовлення... Проведіть аналіз антикорозійних та протинакипних реагентів... Діагностику нового обладнання перенесіть на четвер...

Прийняла дзвінок від чоловіка.

– Мила! – захоплено вигукнув він у слухавку. – Я знаю, як назву першу главу моєї фундаментальної праці!

– Я дуже рада, – намагаючись бути чуйною, відповіла жінка. – І як вона називатиметься?

– «Бог всередині кожного українця».

– Здається, ти хотів назвати так усю книгу?

– Я передумав. Моя фундаментальна праця матиме назву «Бог по-українськи». Як тобі?

– По-моєму, непогано.

– У цій главі основною темою я зроблю...

Далі чоловік натхненно розповідав про те, як він намагається провести чітку паралель між давніми віруваннями язичників, аскетизмом середньовічних тамплієрів, пов'язати візантійську спадщину з принципами східного християнства і закінчить усе спадком Трипільської культури.

Оксана слухала про Кукулькана, святий Грааль, Костянтина I, про символ віри та Боніфація VIII, Хорса, Ладу та Ярила, а сама думала про результати перевірки, яку минулого тижня проводила інспекція з праці на її підприємстві.

– Добре, сонечко, не буду тебе відволікати, – нарешті закінчив чоловік. – Хорошого тобі дня.

– І тобі, – лагідно відповіла Оксана. – Слухай, ти зможеш сьогодні забрати дівчаток? У мене тут проблеми на роботі, боюся, що я не встигну...

– Ні, – рішуче відповів чоловік. – Я після обіду йду в спортзал, а ввечері хочу зайти до літературного клубу. Там проходять читання на тему релігії. Мені це потрібно для моєї майбутньої книги.

– Гарзд. Тоді я сама.

«Я сама... сама... сама...» – відгукнулося у її скронях.

Провівши ранкову нараду, Оксана з головою занурилась у вир виробничих питань.

Близько обіду секретарка нагадала їй про зустріч із потенційними клієнтами, і жінка, зібравши необхідні документи, поїхала у центр міста.

Прибувши завчасно, Оксана вирішила випити кави в найближчому кафе.

Тераса кав'ярні з плетеними меблями стояла порожня. Жінка замовила напій і, діставши телефон, переглядала електронну пошту.

Перегортаючи скановані сторінки документів, вона відчувала, як стиснуло м'язи тендітної шиї від перенапруження.

Теплий вітер легенько торкнувся каштанового волосся. Оксана, непомітно для себе, усміхнулася і втопила погляд у синьому полотні квітневого неба.

Аж тут до неї заговорив чоловік у білих брюках і чорній сорочці. Звук його голосу, запах парфумів, перший жарт викликали таку ж милу усмішку.

— Завтра в цей самий час я чекатиму на вас за цим столиком, — пролунало їй услід, і усмішка знову прикрасила її пухкі уста.

5

Листопад 2016 року

Олег Самчук у свій єдиний вихідний був удома разом із п'ятирічною дочкою. Поки та спала, він намагався приготувати овочевий суп.

Суп не вдався, як і не вдалося його сімейне життя.

Кілька місяців тому його шлюб розпався. Виїхавши зі спільного помешкання, Олег винайняв невеличку квартиру на околиці міста. Після довгих взаємних докорів дружина погодилась віддавати доньку на вихідні. От тільки цих вихідних у слідчого підрозділу карного розшуку майже не було. Це породжувало нові хвилі сварок, які набули особливого відтінку після розлучення: відтінку жовчі, яка зібралася впродовж життєвця невдалого шлюбу.

Лише завдяки тому маленькому вогнику надії і незгасного кохання, який всупереч усьому жеврів у його грудях, він, ковтаючи несправедливі образи, тягнувся до дитини, намагаючись побути з нею за найменшої можливості.

У кімнаті почувся дитячий голосочок. Мала прокинулась і гукала тата.

Олег витер руки кухонним рушником і підійшов до доньки. Сонна і така мила, вона дивилася на тата своїми світлими

оченятами. Вона ще нічого не розуміла. Не розуміла, чому тата так довго немає поруч. Чому мама нічого про нього не розповідає. Чому не бере слухавку, коли він дзвонить. Чому той не забирає її з дитсадочка і не грається з нею вечорами.

Йй пояснювали, що тато постійно на роботі й сьогодні не прийде. І він не приходив: ні завтра, ні післязавтра. А лише на один вихідний день, як ось цей.

Вони сіли до столу. Олег годував малу. Коли донька була поряд, він намагався гамувати біль втрати у своїх грудях.

Раптом задзвенів телефон. Уже тоді щось підказувало Олегу, що не варто відповідати. Та він не міг. Обов'язок не дозволяв пасувати навіть у неділю. Навіть тоді, коли він годує доньку.

Дзвонили з роботи. Сказали, щоб був на місці через пів-години. Термінова нарада. Збирається все керівництво. В деталі не вдавалися, але Олег зрозумів, що зникла людина. Жінка. Мати двох дітей. Про зникнення заявив чоловік.

Олег поклав слухавку і тужливо глянув на дочку.

Коли він під'їжджав до будинку, в якому жила дружина, у грудях неприємно стиснуло.

Олег постукав у двері. Він і малеча стояли на порозі й чекали, поки відчинять.

– Тато, – тихо сказала мала, – я не хочу додому. Я ще хочу побути з тобою...

– Тато скоро приїде знову, – лагідно відповів Олег, – і ми підемо в парк.

– Я не хочу в парк, – відмовила мала. – Я хочу до тебе.

Двері відчинили.

– Привіт, – почав розмову Олег. – Терміново викликали на роботу.

Дружина окинула чоловіка холодним поглядом. У ньому вже не було нічого: ні пристрасті, ні кохання, ні навіть маленької надії. Порожній вираз очей, у якому виє вітер розлучення.

Вона мовчки взяла малу за руку і завела всередину.

— Тетяно, послухай, — Олег затримав рукою двері, які жінка почала зачиняти перед ним. — Я не винен. Таке буває рідко...

— Таке було постійно! — сердито відмовила дружина. — Йди, живи зі своєю роботою. Скоро ти взагалі забудеш, що в тебе є донька. Як колись забув, що була сім'я.

— Не треба, не починай... — намагався заспокоїти її чоловік.

Та двері зачинилися, і слідчий на кілька секунд втупився у їхню гладку поверхню. Ніби пірнувши у неї, він враз опинився на мокрій вулиці: небо кпить дощем; ці самі двері відчиняються, і йому в спину жбурляють обручку.

Дзвінок із мобільного прогнав раптове видіння. Коли діставав телефон з кишені, звідти випало кілька фіскальних чеків. Поглянув на екран. Знову з роботи.

— Тряця! — вилаявся Олег.

6

Листопад 2016 року

Жінка в лікарні почала свою розповідь.

— Ми мали зустрітися на залізничному вокзалі. Звідти починалася наша остання подорож, після якої я назавжди обірвала наші таємні відносини з Іскандером.

Пам'ятаю, я стояла посеред шумного натовпу в темних окулярах і думала про... про свого чоловіка, про двох донечок, яких залишила вдома. І пам'ятаю, що я не хотіла їхати. Це було вперше. За весь час роману з Іскандером я ніколи так не думала. Навпаки, я чекала цих зустрічей, цих надзвичайно романтичних подорожей в інші міста, чекала на нього. Іскандер був тим, хто поїв мене живильною вологою свободи, хоча сам вмирав від задухи нещасливого шлюбу.

Люди, як краплі дощу, стікалися і розтікалися поверхнею землі. А я стояла і думала, що я тут тільки заради нього. Тільки заради Іскандера я сьогодні прийшла на цей вокзал чекати потяга. І поїду з ним востаннє, хоч він про це не знає. І це найболючіше. Я вирішила все йому розповісти. Сказати, що покидаю його. Що більше не можу кохати його, таємно зустрічатися, їздити до інших міст. Це для мене занадто. Розповісти, що між нами все скінчено і я повертаюся до свого чоловіка, до дітей, до нормального життя заміжньої жінки.

Пам'ятаю, як паморочилась голова від однієї думки про те, що я маю йому все це сказати. Але рішучість, яка межувала з відчаєм, не давала відступати. Я твердо вирішила, що сьогодні покладу край відносинам з Іскандером і це місто стане останнім у наших подорожах. Дивна любов, навіжена пристрасть, хтива дикість двох сердець, які скучили за чимось живим, повинна закінчитися. Кінець... кінець... кінець буде у Чернівцях.

Потяг прибув на першу колію. Іскандер ніколи не запізнявся. Навпаки, завжди приходив раніше і чекав на мене. А цього разу його ще не було. Він не міг подзвонити чи надіслати повідомлення, бо ми ніколи не користувалися телефонами, аби убезпечити себе від домашніх скандалів. Я вирішила їхати без нього, здогадавшись, що він сяде на одній зі станцій.

Це було якраз у стилі Іскандера, з його схильністю до непередбачуваних вчинків, сюрпризів і невиправної романтики. Ці риси в ньому перепліталися із суворим дотриманням чіткого розпорядку. З механічною точністю він прораховував кожну хвилину свого дня, складаючи їх у загадкову матрицю. Таке своєрідне поєднання механічності й емоційної свободи робило з Іскандера дивака, а його вчинки – шедеврами. Ми були з цим чоловіком у п'яти різних містах України, й у кожному з них він влаштував неповторні дні й ночі. Я ніколи їх не забуду. Як не забуває небо останніх промінців вечірнього сонця.

Чи доводилося вам переживати щось подібне? Коли кожна клітинка твого тіла наповнюється іншою людиною. Коли ти так дорожиш нею, що прокидаєшся серед ночі, якщо вона на якусь мить покидає ліжко. Коли вслухаєшся в кожне сказане слово, ніби в одкровення. Коли щосили вдивляєшся у цю людину, намагаючись розгледіти відгадку дикої привабливості в її очах, а натомість тебе ще дужче затягують загадкові глибини її таємничої душі. Коли ти не думаєш про завтра і про вчора, а просто намагаєшся настільки насолодитися кожною секундою перебування з нею, що ладна закласти увесь світ, аби отримати у Годинникаря ще кілька додаткових хвилин.

Я сіла в потяг і поїхала. Без нього. Поки що.

Споглядаючи пейзажі за вікном, я на хвилю відволіклася від своїх думок. Забула про те, що це мала бути остання зустріч з Іскандером. Було приємно слухати токату коліс і дивитися на розмиті картинки по той бік залізничних колій.

Провідник приніс чай і постіль. Я пригубила теплий напій і лягла. Ритмічні поштовхи вагона заколихали мене. Крізь неглибокий сон я чула, як по коридору ходять люди і ляскають двері в тамбур. Потяг кілька разів зупинявся. А Іскандера все не було.

Я розуміла, що краще б йому не з'являтися. Щоб він пропустив потяг. Щоб виникли проблеми на роботі. Щоб здохла кішка. Щоб сам вирішив відпустити мене... Я би спокійно це прийняла і завтра ж повернулася до своїх дітей і чоловіка. Я думала так, але серцем... цього не хотіла. Я чекала на нього. Розумієте, чекала... Чекала, коли він увійде в купе і наповнить його запахом своїх парфумів «Пако Рабанн». Коли сяде напроти мене і почне говорити своїм бархатистим голосом. Коли доторкнеться до мене і проведе рукою по волоссю. І від того ставало ще тривожніше, і мука реальності змішувалася із солодом відчуттів.

Емоційне виснаження здолало мене, і я повністю занурилась у сон. Лише коли небо почали дразнити перші промінці

сонця, я відчула його дихання на своїй щоці. Поцілунок Іскандера пробудив мене. Він сидів коло мене і дивився, як я сплю. І в його погляді було стільки тепла й ніжності, що всі мої наміри розтанули, мов тонкі сніжинки на долоні.

В обіймах одне в одного ми їхали у Чернівці. Обіймах жадібних. Сам на сам із тишею купе. Одна мить відстанню із залізничну колію.

– Де ти був? – запитала я його.

– Я йшов до тебе, – відповів Іскандер. – Йшов довго, щоби прийти і залишитися назавжди.

– Що це означає?

Він розстібнув верхнього гудзика своєї чорної сорочки.

– Я пішов від дружини...

Мене шокували ці слова. На мить мені відібрало мову, і я не знала, що відповісти.

– Але ж... – почала було я, та він перебив мене.

– Я знаю, що ти скажеш. Пам'ятаю, як говорили про те, що як би не розвивався наш роман, ми ніколи не полишимо свої сім'ї... Я все це пам'ятаю.

– Тоді що ж сталося?

– Давай замовимо кави, – сказав Іскандер і залишив моє запитання без відповіді.

7

Квітень 2016 року

Того дня Іскандер затримався у кафе довше, ніж звичайно. З голови не йшла прекрасна незнайомка. Усе своє життя він був відданий лише своїй дружині. Напевно, саме ця риса його характеру так притягувала до нього жінок. Врешті-решт, їх збуджують вірні чоловіки, зрадливі ж, навпаки, роблять сухими. Вподобавши свого часу цю рису в характері Іскандера, його дружина вхопилася в нього мертвою

хваткою. А сьогодні він наважився підійти і заговорити з іншою.

Повернувшись до офісу, Іскандер занурився в роботу. Та цифри на паперах наче навмисно складалися у дивні фігури, які нагадували обличчя жінки з кафе. Таблиці на моніторі розпливалися і вигиналися в лінії її силуету.

Іскандер покинув офіс раніше. Не затримався, як завжди, до пізнього вечора, а швидше поїхав до дружини, щоб вгамувати це незрозуміло-бурхливе відчуття всередині. Він сподівався, що коли повернеться до неї, все це мине. Зникне так само зненацька, як і з'явилося, і виявиться банальною помилкою. Поворотом не туди. Що обійми дружини, її віддані поцілунки знімуть цю полуду пристрасті з його душі. І він більше ніколи не повернеться в те кафе. І що слова, сказані услід незнайомці, залишаться лише словами, пустими і прозорими, як дим. Що рівновага почуттів, вивірена з математичною точністю, повернеться до нього.

Чоловік поставив автівку на стоянку. Купив у крамничці пляшку червоного вина. Потім піднявся до своєї квартири. Відчинив ключем двері. Увійшов. Увімкнув у коридорі світло. Скинув взуття. І застиг.

З великої кімнати падало миготливе світло екрана. Чулися звуки якогось кіно. Репліки героїв: чоловічі й жіночі. В коридор ніхто не виходив. Іскандер навмисно впустив низку ключів на підлогу. Ті впали і голосно брязнули. Він підняв ключі і впустив їх знову. Потім ще раз. І ще. У коридор так ніхто й не вийшов.

Він зайшов до кімнати. Дружина, закинувши оголені ноги на невеличкий м'який стілець, сиділа на дивані й дивилася серіал.

- Привіт, – звернувся до неї Іскандер.
- Привіт, – не відриваючись від екрана, відказала жінка.
- Ти, напевно, не чула, як я увійшов?
- Чула. Ти ж так гримав ключами, що не почути було неможливо.

Далі запала пауза.

– Ти купив молока? – звернувши на чоловіка увагу, запитала жінка.

– Ні. Я взяв нам вина.

Дружина скептично закотила очі.

– На плиті суп. Сьогодні я нічого не готувала. Їздила з мамою по магазинах, – холодно сказала вона.

Іскандер дивився на дружину.

– І як? Вдало?

– Так. Я купила собі новий годинник.

– Ясно, – відповів Іскандер і пройшов до ванної кімнати.

Там він відкрив кран і довго дивився, як з нього ллється вода.

Вимив руки. Вийшов. Серіал ішов собі далі. З кімнати було видно тільки ноги дружини. Пройшов на кухню. Підігрів суп. З'їв кілька ложок і, зрозумівши, що той зіпсувався, вилив. Потім зайшов у спальню і роздягнувся. Він дивився на велике ліжко, й у нього виникло нестримне бажання залізти під ковдру і послати світ к бісовій матері.

Іскандер ліг у холодну постіль, обійняв подушку і заснув. Один.

8

Квітень 2016 року

Оксана не встигала забрати дітей. Вир невідкладних справ затягнув її і не відпустав. Вона кілька разів набирила чоловіка, щоб той забрав хоча б молодшу. Та він спочатку не брав слухавку, а потім і зовсім відключив телефон.

Жінці довелося звернутися по допомогу до няні, яку вони інколи наймали приглянути за дітьми.

Повернулася Оксана пізно ввечері, коли дівчата вже спали.

– Я вам щиро дякую, – сказала вона няні. – Ви нам дуже допомогли.

Розрахувавшись із нею, запитала:

— Чоловік не дзвонив?

— Ні, — відповіла няня. — Ніхто не дзвонив. А що?

— У нього відключений телефон. Переживаю, щоб нічого не сталося, — зніяковіла Оксана.

Далі жінки попрощалися, й Оксана пішла до дітей. Присівши на край ліжка, вона довго гладила меншу по м'якому світлому волоссю.

Загалом, сьогодні був для неї непоганий день. Прийшло нове вигідне замовлення. Переговори з потенційними клієнтами завершилися підписанням контракту. Вирішилося з ДТП, де її фірмі повністю відшкодували завдані збитки.

І весь день вона трималася. Стійко переносила всі випробування. Була твердою, як скеля. Не показала слабину. Вистояла, прийнявши всі виклики дня. А коли їхала додому, то відчувала, як тягар відповідальності за всі справи заповнював автомобіль: тиснув на дах, вичавлював скло, виламував двері. Потім підступним гадом виповзав назовні і обплітав вулицю; відтісняв перехожих із тротуару, плазував у сквери, парки; осоружною пащею ковтав увесь навколишній світ.

І єдине, чого їй хотілося, це скинути холодну стрічку втоми перед порогом свого будинку. Щоби хтось акуратно зняв цю потвору з її тендітних плечей і викинув на смітник. І їй би одразу стало легше. І до будинку вона зайшла б легкою і вільною, мов той вітер, що сьогодні так радував її вдень. Вільною і легкою. Хоча б на вечір і ніч.

Та змії невідступно повз назирці. Сунув крізь усі щілини і, судомно випнувшись, розчинявся у плюші сімейного затишку.

І тепер, сидячи в дитячій кімнаті, вона розплакалась. Плакала, поки ніхто не бачить. І діти сплять. Хоч тут, хоч на мить побути слабкою.

Прийнявши душ, Оксана завершила свої справи і пішла спати наверх.

Вона востаннє набрала номер свого чоловіка. Телефон вкотре видав фразу: «Абонент недоступний...» Оксана лягла у холодне ліжко, обійняла подушку і заснула. Одна.

9

Листопад 2016 року

У кабінеті начальника відділку зібралася термінова нарада. За довгим столом сиділо кілька оперативників і троє слідчих: Олег Самчук, який примчав одразу, як віддав дочку дружині, Ігор Осташ, худорлявий, змученого вигляду чоловік із вузьким чолом і зачесаним назад рідким волоссям, і Влад Радищев, новенький співробітник, якого нещодавно перевели з іншого відділку.

– Ситуація така, – доповідав полковник оперативникам та слідчим. – Зникла жінка, Крисланська Оксана Валеріївна, 38 років. Українка. Заміжня. Мати двох дітей. Має власний бізнес. Веде зразковий спосіб життя. Не з'являлася вдома чотири дні. На дзвінки не відповідає. Останнє місце, де її бачили, – робота. Про тривалу відсутність заявив чоловік. Відпрацьовуємо всі можливі версії. Діємо оперативно і злагоджено. Спеціально для розслідування створено слідчо-оперативну групу. Старший по справі ти, Олеже. Працюватимеш з Ігорем Осташем.

– Хвилинка! Я не зможу з ним працювати, – раптом вигукнув Олег і кинув презирливий погляд на Осташа.

– Це я не зможу працювати з тобою, нікчема! – огризнувся Осташ, і Олег скочив на рівні.

Ігор Осташ працював в органах давно. Цей завзятий борець зі злочинністю запроторював негідників за ґрати ще тоді, коли Олег тільки осягав премудрості слідчої справи. Ігор був досвідченим копом і мав серед колег непохитний авторитет.

Але його відносини з Олегом чомусь не склалися. З якогось дива між ними виникла неприязнь, яка згодом переросла у справжню ворожнечу. Ніхто не знав істинної причини їхнього конфлікту. Вони постійно відмовчувалися на запитання про це або ж вигадували якусь нісенітницю.

— Ану заспокоїлись, обидва! — гаркнув на слідчих начальник. — Влаштували тут дитячий садок: «не хочу, не буду». Ви — єдині, хто лишився у відділку, і чого тут гріха таїти, найдосвідченіші. Тому працювати вам разом, і крапка.

— Я серйозно, — не вгамовувався Олег. — Або я, або він. Інакше бути не може. І взагалі, я можу працювати один.

— Дозвольте, — раптом втрутився у розмову Влад.

Влад був молодшим від Осташа та Самчука, мав міцну спортивну статуру, високе чоло і світле волосся.

— Я можу працювати у цій справі, без жодних проблем, будь із ким.

Олег невдоволено зиркнув на Влада. Осташ щось промурмотів собі під ніс.

— Новенький, — сказав начальник, важко відкинувшись у кріслі. — Ти хоч досвід маєш у подібних розслідуваннях?

— Так, — гарячково відповів Радищев.

— Молодняк тебе влаштує? — звернувся начальник до Самчука. — Чи ти теж не можеш з ним працювати?

— Я його вперше бачу, — огризнувся Самчук.

— От і добре. Значить, до нього претензій у тебе немає. Працюватимете у цій справі удвох. До роботи.

Усі вийшли з кабінету керівника.

— Які будуть ідеї? — звернувся Влад до Самчука, коли вони йшли коридором.

— Де б випити кави і добряче виспатись, — коротко відповів Олег.

Голос його скрипів, і кожне слово слідчий говорив вимушено. Обличчя його було сірим, ніби на нього постійно падала тінь.

— Ні, я про справу питаю...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.